

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Pfv.II.20.495/2022/4.

A tanács tagjai: dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna a tanács elnöke

dr. Osztovits András előadó bíró

dr. Darákné dr. Nagy Szilvia bíró

dr. Hajdu Edit bíró

dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes: felperes1 (cím1)

A felperes jogi képviselője:

Dr. Horváth Ügyvédi Iroda (cím2, ügyintéző: dr. Horváth Gábor ügyvéd)

Az alperes: alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

dr. Rónai Anett ügyvéd (cím4)

A per tárgya: tulajdonjog megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Pécsi Törvényszék 2.Pf.20.503/2021/4/I.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pécsi Járásbíróság 8.P.20.346/2020/66.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 60.000 (hatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó-, és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 534.800 (ötszázharmincnégyezer-nyolcszáz) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követően 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes és az alperes (továbbiakban: felek) 2008. november 12-től élettársi kapcsolatban éltek, 2010. július 24-én házasságot kötöttek.

[2] 2011. február 18. napján az alperes adásvételi szerződéssel megvásárolta a cím5 alatti ingatlant. A 7.400.000 forint vételárát a saját folyószámlájáról utalta át, a szerződés alapján az ingatlan-nyilvántartásba kizárólagos tulajdonosként bejegyezték. A peres felek a lakásingatlanba együtt költöztek be, és itt születtek gyermekeik is. Az alperes 2013. július 11-én 7.000.000 forint vételárért az ingatlant értékesítette.

[3] 2013. július 29-én a felek 9.300.000 forint vételárért megvásárolták a természetben cím6 alatti lakásingatlant. A vételár forrása az alperes lakásának eladása után kapott 7.000.000 forint, a mindkét házastárs által kiváltott lakás előtakarékosági szerződés szerint járó összeg (a felperes 1.143.658 forintot, az alperes 1.143.133 forintot vett fel), továbbá 13.209 forint közös vagyon volt. Az eltérő pénzügyi hozzájárulás a tulajdoni hányadban kifejeződött: a szerződés alapján az alperest 9/10-ed tulajdoni hányadban, a felperest 1/10-ed tulajdoni hányadban tulajdonosként az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

[4] A felek házassága alatt egymás folyószámlájához nem volt hozzáférésük, mindenki a saját fizetésével önállóan gazdálkodott. A lakás rezsiköltségeit a felperes vállalta, az egyéb mindennapi költségeket (élelmezés, ruházkodás) túlnyomórészt az alperes fizette.

[5] 2015 elejére a felek házassági életközössége megromlott. 2015. május 12-én a B. utcai ingatlanból az alperes a két gyermekkel együtt átmenetileg kiköltözött. 2015. május végén a felperes önként és a visszatérés szándéka nélkül elköltözött az ingatlanból, amelybe – erről tudomást szerezve – az alperes a gyermekkel együtt visszaköltözött. A felperes az elköltözéskor a személyes ingóságait és vagyontárgyait magával vitte.

A kereseti kérelem és az alperes ellenkérelme

[6] A felperes többször módosított keresetében – többek között - annak megállapítását kérte, hogy az ingatlan-nyilvántartási állapottal szemben a cím7 alatti ingatlannak ténylegesen 1/2-ed tulajdoni hányadban tulajdonosa. A tulajdonjog megállapítását követően a bíróság a közös tulajdont szüntesse meg, a megváltásra őt jogosítsa fel, az alperes 1/2-ed tulajdoni hányada megváltási árát 6.650.000 forintban határozza meg. A bíróság kötelezze az alperest 2015. június 1-től havi 50.000 forint többelhasználati díj megfizetésére.

[7] Arra hivatkozott, hogy az ingatlant a házassági életközösség alatt vásárolták, az házastársi közös vagyonuk, ezért a fele tulajdoni hányad a törvényi vélelemre is tekintettel

megilleti. Az ingatlanban 2015. évtől az alperes lakik, a tulajdoni hányada használata ellenében díj megfizetésére köteles.

[8] Az alperes érdemi ellenkérelmében vitatta a felperes állításait és az ingatlan forgalmi értékét. Az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés megfelelt a valós tulajdoni hányadoknak. A közös tulajdon megszüntetését eltérő módon kérte: a felperes tulajdoni hányadát magához kívánja váltani, ehhez megfelelő teljesítőképességgel rendelkezik.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével az perbeli ingatlan tulajdoni arányait módosította: házastársi vagyonszövetség jogcímén az ingatlan-nyilvántartási állapottól eltérően a felperest 143/1000-ed, az alperest 857/1000-ed tulajdoni hányad illeti meg. A közös tulajdont megszüntette, a felperes 143/1000-ed tulajdoni illetőségét 1.901.900 forint megváltási ár megfizetése ellenében az alperes tulajdonába adta. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

[10] A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság az alperes különvagyoni hozzájárulását bizonyítottanak ítélte, ebből következően a perbeli lakás vételárához az alperes 7.000.000 forint különvagyoni készpénzzel és 1.143.133 forint lakás előtakarékosági összeggel, a felperes 1.143.658 forint lakás előtakarékoságból származó összeggel, valamint 13.290 forint közös vagyonnal járultak hozzá. A közös vagyonszövetség arányosítása alapján az állapítható meg, hogy a felek (hozzájárulásuk arányának megfelelően) a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.). 5:73. § (1) bekezdése alapján közös tulajdont szereztek, amely egyben – a tulajdoni hányadok szerint - a házastársi közös vagyon része is. Az elsőfokú bíróság a közös tulajdont megszüntette. Az ingatlan aktuális forgalmi értéke meghatározására szakértőt rendelt ki, a szakvéleményt aggálytalannak ítélte és ítélete alapjául elfogadta. A szakvélemény a forgalmi érték 13.300.000 forint, amelynek alapján a 143/1000-ed rész megváltási ára 1.901.900 forint.

[11] A többtelehasználati díj iránti igény megalapozatlan. A felperes személyes meghallgatása és a rendelkezésre álló okiratok tartalma alapján az állapítható meg, hogy a felperes a perbeli ingatlanból 2015. május végén önként, minden külső kényszerítő körülmény és ráhatás nélkül költözött el, amely döntését a gyermek érdekeivel indokolta. Kiköltözését követően évekkel később jelentkezett azzal az igénnyel, hogy az ingatlanba bejuthasson, annak állagát megvizsgálhassa. A felperes a használatat tehát ténylegesen nem kívánt élni. Az elsőfokú bíróság a többtelehasználati díj igényét a Ptk. 5:74. § és 5:75. § alapján elutasította.

[12] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta.

[13] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a különvagyonszövetség bizonyítottaságára vonatkozó következtetésével. Kétségtelen, hogy a Sz. utcai lakás megvásárlásának időpontjában a felek között már fennállt a házassági életközösség, és az alperes bankszámláján külön és közös vagyoni összegek egyaránt voltak. Nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy az ingatlan megvásárlása kizárólag az alperes nevére történt, holott a felperes az ajánlattételkor és a szerződéskötéskor is jelent volt. Ebből viszont alappal vonható le (az elsőfokú bírósággal egyezően) az a következtetés, hogy a vételár forrásánál felek között ismert és elfogadott volt az alperes különvagyonának felhasználása. A felek közötti elszámolás alvagyoni jellegét alátámasztja, hogy a perbeli ingatlan megvásárlásakor a közös

tulajdon tulajdoni hányadait a szerződésben eltérően határozták meg és a szerződéskötéskor a felperes nem lépett fel a Sz. utcai ingatlan vételárából az őt megillető hányad elszámolása iránti igénnyel.

[14] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdése szerinti helyes mérlegelésével állapította meg azt is, hogy az alperes édesanyja a Sz. utcai ingatlan vételárához összesen 2.200.000 forint készpénzt ajándékozott az alperes részére. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy a perbeli lakásingatlan adásvételi szerződésének megkötésének napján a bankszámláról felvett 5.250.000 forinton felül további 2.000.000 forint közös vagyoni alvagyoni jellegét. A számlaforgalmi kimutatásokból a szerződés napján és az azt megelőző napokban sem történt ilyen összegű pénz kivétele egyik fél számlájáról sem. A Sz. utcai ingatlan vételárának a forrása kétséget kizáróan az alperes különvagyonra volt. A perbeli ingatlan tulajdoni hányadait az elsőfokú bíróság az alvagyonok (hozzájárulások) meghatározásával helyesen állapította meg.

[15] A megváltási ár alapját képező ingatlanforgalmi értéket az elsőfokú bíróság a perben kirendelt igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság a 64. sorszámú végzésében felhívta a feleket, hogy további bizonyítási indítványukat 8 napon belül jelentsék be, ennek hiányában a tárgyalást berekeszti. E határidőn belül a felek bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő és az utolsó, 2021. október 25-én megtartott tárgyaláson, a berekesztés előtt úgy nyilatkoztak, hogy további bizonyítási indítványuk nincs. A másodfokú bíróság ezekre figyelemmel, a Pp. 235. § (1) bekezdés és a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján a felperesnek a szakvélemény kiegészítésére vonatkozó bizonyítási indítványát nem tudta teljesíteni.

[16] Alaptalan a fellebbezés a többlethasználati díj iránti igény elutasítása körében. A felperes önkéntes, a visszatérés szándéka nélküli elköltözése egyértelműen megállapítható, ezért a többlethasználati díj megfizetése iránti igénye nem alapos. A felperes az elköltözés előtt egyedül lakott a lakásban, tehát fel sem merülhetett alperesi kényszerítő magatartás. Az önkéntesen, visszatérés szándéka nélkül történt elköltözés után a felperesnek pedig a lakás használatára szándéka (igénye) nem volt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az eljáró bíróságok új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a házastársi vagyontársaság megosztása iránti keresetének a perbeli ingatlanra és az alperest a többlethasználati díj megfizetésére vonatkozó kereseti kérelmének helyt adó határozat meghozatalát kérte. A jogerős ítélet a Ptk. 4:38. § (2) bekezdésébe, Ptk. 4:40. § (2) bekezdésébe, valamint a Pp. 3. § (2) és (4) bekezdésébe, 177. § (1) bekezdésébe, 182. § (3) bekezdésébe és a 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon jogszabálysértő.

[18] Felülvizsgálati érvelése szerint az alperes az élettársi kapcsolatuk kezdetén csak 3.681.276 forint különvagyonnal rendelkezett, ennyit tudott igazolni a Sz. utcai lakás megvásárlásakor. Az alperes nem tudta bizonyítani azt a hivatkozását, hogy az említett ingatlan megvásárláshoz édesanyjától és nagymamájától is kapott 2.000.000-2.000.000 forint, összesen 4.000.000 forintot. A jogerős ítélet ezért sérti a Ptk. 4:40. § (2) bekezdését, mivel a vagyontársaság fennállása alatt valamelyik fél különvagyonára vonatkozó kötelezettség teljesítéséről azt kell vélelmezni, hogy a teljesítés a közös vagyonból történt. A bizonyítékok

okszerű mérlegelésével és a hivatkozott anyagi jogszabályhely helyes alkalmazásával azt kellett volna megállapítani, hogy a perbeli ingatlan a peres felek egyenlő arányú közös tulajdona.

[19] Az elsőfokú eljárásban vitatta a szakértő által meghatározott forgalmi értéket és a Pp. 182. § (3) bekezdése alapján indítványozta a szakvélemény kiegészítését. Ettől az indítványától nem állt el, a forgalmi értéket az egész eljárás során kevesellte. A megismételt elsőfokú eljárásban is fenntartotta a szakértői véleményre vonatkozó bizonyítási indítványait. Tény, hogy a megismételt eljárásban hozott határozat meghozatala előtt ezt kifejezetten már nem említette meg, ennek ellenére az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, ha a korábbi, az alapeljárásban előterjesztett szakértői vélemény kiegészítése iránti bizonyítási indítványnak helyt ad. A felperes szerint az eljáró bíróságok a Pp. 3. § (2) bekezdésébe ütköző módon nem indokolták meg, hogy a bizonyítási indítványnak miért nem adtak helyt.

[20] A jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon tartalmazza, hogy az ingatlanból önként, a visszaköltözés szándéka nélkül költözött el. Erre az alperes magatartása miatt került sor, aki ellehetetlenítette a lakásba való bejutást, megváltoztatta a kapukódot és lecserélte a zárat is. Ezt a körülményt az eljáró bíróságok nem vizsgálták.

[21] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet a felperes által hivatkozott okokból nem jogszabálysértő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[22] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

[23] A felperes a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményének kiegészítése iránti indítványa elutasítása kapcsán megsértett jogszabályhelyként a Pp. 182. § (3) bekezdésére, 3. § (2) bekezdésére és 177. § (1) bekezdésére hivatkozott. A Pp. 272. § (2) bekezdése alapján – figyelemmel az 1/2016. (II.15.) PK vélemény 3. pontja szerinti jogértelmezésre is – felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli. A másodfokú bíróság a Pp. 235. § (1) bekezdésére és 141. § (6) bekezdésére figyelemmel utasította el a felperesnek a szakértői bizonyítás kiegészítése iránti kérelmét, ezeket a jogszabályhelyeket a felperes felülvizsgálati kérelmében nem jelölte meg. A megjelölt megsértett jogszabályhely és a kifejtett indokolás között oksági összefüggés nincs, ezért a Kúria érdemben nem vizsgálhatta, hogy a másodfokú bíróság döntése helyes jogértelmezésen alapul-e.

[24] Az érdemben elbírálható felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[25] A felperes felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy az eljáró bíróságok a bizonyítékok téves, okszerűtlen mérlegelésével [Pp. 206. § (1) bekezdés], a törvényi vélelemmel [Ptk. 4:40. § (2) bekezdés] szemben állapították meg az alperes különvagyonát, ennek következményeként a tulajdoni hányadokat.

[26] A törvény védi a különvagyonat, a közös vagyont kizárólag a bizonyítási teher szempontjából részesíti előnyben: az anyagi jog törvényi védelme alapján [Ptk. 4:37. § (1)

bekezdés] a különvagyonot állító felet terheli állításának kétséget kizáró bizonyítási kötelezettsége [Pp. 164. § (1) bekezdés]. A jelen ügyben az alperest terhelte állításának (az előzményi ingatlan különvagyon alvagyoni jellegének, ebből következően a befolyt 7.000.000 forint eladási árának a perbeli ingatlan megvásárlásakor a különvagyonkénti felhasználásának) bizonyítása. A felülvizsgálati eljárásban ugyanis a lakás-előtakarékosság jogcímén felvett összegek alvagyoni jellege nem volt vitatott.

[27] Az eljáró bíróságok egyezően állapították meg, hogy az alperes a rá rótt bizonyítási kötelezettségnek eleget tett és a Kúria elfogadta a jogerős ítélet jogkövetkeztetését, az indokolást az alábbiakkal egészíti ki.

[28] A különvagyon értékén szerzett vagyontárgy különvagyon [Ptk. 4:38. § (1) bekezdés f) pont]. A jogvitában tehát helyesen folytattak le bizonyítást az eljáró bíróságok arra, hogy az előzményi – a házassági életközösség alatt szerzett – ingatlan az alperes különvagyon volt-e, az értékesítéséből befolyt eladási ár ugyanis ebben az esetben az alperes különvagyon. A felperes alapvetően tévesen hivatkozik megsértett jogszabályhelyként a Ptk. 4:38. § (2) bekezdésére, a jelen perben a különvagyon haszna fel sem merülhet: a különvagyon (objektív) értékelkedése nem a különvagyon haszna.

[29] Az eljáró bíróságok az előzményi ingatlan vételárának fedezeteként a különvagyon az alperes – felperes által sem vitatott – különvagyonára (a felülvizsgálati kérelemben 3.681.276 forint), a hozzátartozóitól kapott juttatás (összesen 4.000.000 forint) bizonyítottságára, illetve arra alapították, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor a felperes jelen volt, de dologi jogi igényel nem lépett fel. A másodfokú bíróság érvelése szerint az alperes állítását az is alátámasztja, hogy a közös vagyoni forrásra semmilyen peradat nem áll rendelkezésre.

[30] Önmagában a dologi jogi igény szerződkötéskori érvényesítésének hiánya a közös vagyon törvényi vélelmének megdöntésére nem alkalmas. A házastárs tulajdonjoga az életközösség fennállásának tényére alapítottan ex lege, a törvény erejénél fogva áll be, az, hogy a szerződésben szerződő félként nem szerepel, a tulajdoni igénye megalapozottsága/alaptalansága körében nem adekvát. Kifejezett lemondó nyilatkozat (vagy különvagyon elismerő nyilatkozat) hiányában a szerződésben nem szereplő házastárs automatikusan ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonossá válik (reálszerzés), a törvényi vélelmet tehát csak a vételár alvagyoni jellege bizonyítottságával lehet megdönteni. Ilyen kifejezett nyilatkozat pedig a perben fel sem merült.

[31] A felek egyezően adták elő, hogy önállóan gazdálkodtak. A házastársak a törvényes vagyoni jogi rendszertől (Ptk. 4:37. §) csak szerződéssel térhetnek el (Ptk. 4:63. §), amelyre a törvény kötelező alakíságot ír elő [Ptk. 4:65. § (1) bekezdés]. A felek házassági vagyoni szerződést nem kötöttek, ebből következően a gazdálkodás módja (mindegyik fél a saját bevételeivel maga gazdálkodott, a költségviselést megosztották) jelentőséggel nem bír. A jogvitára a törvényes vagyoni jogi rendszer szabályai alkalmazandók: a felek minden életközösség alatti szerzése (beleértve a jövedelmeik is) a törvényi vélelem alapján közös vagyonnak tekintendő.

[32] Helytállóan foglaltak állást az eljáró bíróságok a különvagyon bizonyítottságában. A perben ugyanis bizonyított, hogy a felek közös vagyoni megtakarítással nem rendelkeztek, a vételár kifizetésére tehát ilyen alvagyoni forrás nem volt, a számlaforgalom egyértelműen alátámasztja, hogy a vételár fedezete az alperesnek adott ingyenes juttatás [Ptk. 4:38. § (1) bekezdés b) pont].

[33] A Kúria következetes joggyakorlata szerint (BH 2013.119., Gfv.VII.30.026/2020/9.) a felülvizsgálati eljárásban, mint rendkívüli perorvoslati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére csak kivételes esetben kerülhet sor. A felülvizsgálati eljárás nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is

levonható lett volna; az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni.

[34] A másodfokú bíróság (az elsőfokú bírósággal egyezően) okszerűen, a bizonyítékok helytálló értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a Sz. utcai ingatlan megvásárlása az alperes különvagyonából történt. Az alperes a közös vagyon törvényi vélelmét [Ptk. 4:40. § (2) bekezdés] a 7.000.000 forint vételár alvagyoni jellegére sikerrel megdöntötte, a különvagyon felhasználásával szerzett vagyontárgy (a perbeli ingatlan) tulajdoni hányadainak meghatározása tehát nem jogszabálysértő.

[35] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a többlethasználati díj iránti keresetét elutasító részében azt állította, hogy az eljáró bíróságok a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon állapították meg, hogy a perbeli ingatlanból önként, a visszaköltözés szándéka nélkül költözött el. A felülvizsgálati érveléssel szemben a másodfokú bíróság helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget a felperes személyes előadásának: a gyermek érdekében költözött el, később csak azért akart visszatérni a lakásba, hogy tulajdonosként annak állagát ellenőrizze.

[36] A következetes ítélkezési gyakorlat alapján a tulajdonost elsődlegesen a tulajdoni hányadának megfelelő használat joga illeti meg és csak akkor élhet pénzbeli térítési igénnyel, ha a használat jogával a bíróság határozata vagy a másik tulajdonostárs magatartása miatt nem tud élni. A jelen ügyben az állagellenőrzés használat iránti igénynek nem tekintendő, az eljáró bíróságok okszerűen, logikai hibától mentesen és iratok tartalmának megfelelően értékelték a bizonyítékokat. A felperes az ingatlanból önként, a visszatérés szándéka nélkül költözött el, ténylegesen azt használni nem kívánta.

[37] A Kúria mindezekre figyelemmel nem találta megállapíthatónak a felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabálysértéseket, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[38] A Kúria a felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte – figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára – az alperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére.

[39] A felperes pervesztességére figyelemmel köteles megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján meghatározott, 10% felülvizsgálati eljárási illetéket, amely kerekítve – a felülvizsgálati kérelemmel vitatott értékre figyelemmel – 534.800 forint. Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie, megfizetése során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[40] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[41] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2023. január 24.

dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. a tanács elnöke, dr. Osztovits András s.k. előadó bíró, dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. bíró, dr. Hajdu Edit s.k. bíró, dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: